

**Să iasă la tablă...
Florescu!**

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Justina Bandol
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEDERMAN, VIKTORIA

Să iasă la tablă... Florescu! : aventurile la școală ale lui Codruț

Florescu din clasa a III-a A / Viktoria Lederman ; il. de Olga Gromova ;
trad. din lb. rusă de Antoaneta Olteanu ; adapt. de Justina Bandol. – Pitești :
Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-3977-6

I. Gromova, Olga (il.)

II. Olteanu, Antoaneta (trad.)

III. Bandol, Justina (adapt.)

821.161.1

Original title: *К доске пойдѐт... Василькин!*

Text © Victoria Lederman, 2018

Cover and illustrations by Olga Gromova © KompasGuide Publishing House, 2018

Published with the permission of the KompasGuide Publishing House, Russia

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Viktoria Lederman

Să iasă la tablă... Florescu!

Aventurile la școală ale lui
Codruț Florescu din clasa a III-a A

Ilustrații de Olga Gromova



Traducere din limba rusă de Antoaneta Olteanu

Adaptare de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Despre autoare

Viktoria Lederman este laureata mai multor premii literare prestigioase din Rusia, printre care V.P. Krapivin. Iubește cărțile și le devorează încă din școala primară. „În clasa întâi, m-am dus la biblioteca de care aparțineam și mi-am ales un teanc impresionant de cărți“, mărturisește autoarea. După ce a citit absolut toate cărțile de la bibliotecă, iar instituția a fost închisă pentru curățenie, s-a gândit: „Dacă n-am nimic de citit, ce-ar fi să-mi scriu eu o carte?“ Așa că Viktoria a luat un caiet și a început să scrie primele rânduri ale unei povestiri. Avea 9 ani. De atunci, a devenit o povestitoare talentată, bună cunoscătoare a psihologiei adolescenților.

Noua carte a Viktoriei Lederman, *Să iasă la tablă... Florescu!*, este o colecție de povestioare amuzante din viața unui elev de clasa a III-a, care se desfășoară ca un mic „roman în povestiri“, dezvăluindu-l treptat pe erou cititorului. De fapt, cititorul îl cunoaște bine: Codruț seamănă în mod remarcabil cu orice elev de nouă ani! Viktoria Lederman creează un personaj veridic și memorabil, așa cum a reușit și în alte cărți ale sale, devenite adevărate bestsellere (*Calendarul maya*, *Povești de dragoste la treisprezece ani*), traduse de Editura Paralela 45.

Cuprins

Ghiozdanul dispărut.....	7
Gentleman fără voie.....	13
Piatra de pe inimă	21
Mai bine mai devreme decât niciodată.....	29
Ditamai poezia.....	35
Cu chitara în brațe.....	47
Media „S“ pe semestru.....	58
Cât pe ce să întârzii	65
Cum să iei ușor un „FB“	72
Minus 20 de grade.....	81
Ziua Păcălelilor	89
Scriitorul George Arsene.....	99

Ghiozdanul dispărut

— Mami! Tati! am spus eu la începutul anului școlar. Gata, nu mai sunt în clasa I. Nici măcar într-a II-a. Nu mai trebuie să mă duceți la școală.

— Iar eu o să lucrez în schimburi, când dimineața, când seara, a spus mama. Uneori dimineața o să plec foarte devreme și n-o să te pot duce.

— Eu oricum plec devreme, mi-a amintit tata. Tu încă dormi.

— Păi, nici nu trebuie să mă mai duceți, am spus eu. De-acum mă duc singur.

— Eh, nu știi, s-a îndoit mama. Ai să nimerеști drumul spre școală?

— Mami! Normal că-l nimeresc! Merg acolo de doi ani!

— Codruț, dar ești așa de împrăștiat! Dacă te iei cu gândurile și treci pe lângă școală? Sau, cine știe, o apuci în altă parte?

— Ba n-o apuc nicăieri. Și nici n-o să mă iau cu gândurile.
— Dar dacă pierzi ceva pe drum? Cheile de la casă, adidașii de sport sau chiar vreun manual?

— Mami! Cum să-mi pierd vreun manual? Doar sunt în ghiozdan! am exclamat eu.

— Păi, tu și ghiozdanul poți să-l pierzi! a oftat mama.

— Tu ce ai de gând, să-l duci de mână până la sfârșitul liceului? Are deja nouă ani, mi-a luat apărarea tata. Las' să se obișnuiască să fie independent!

— Mie mi-e cam frică, a zis mama.

— N-ai de ce să-ți fie frică, am liniștit-o eu. O să fie bine, uite, ai să vezi.

Și am început să mă duc singur la școală. Și, într-adevăr, totul a fost bine. Adică, aproape. Ei, s-au mai întâmplat diverse mărunțișuri. De câteva ori mi-am uitat acasă niște caiete, manuale, blocul de desen, carnetul de note sau penarul. Și de două ori am lăsat la școală sacoșa cu hainele de sport. Iar o dată chiar am trecut pe lângă școală, dar mi-am dat seama repede și am fugit înapoi. Și nici măcar n-am întârziat la oră. Mama, bineînțeles, n-a aflat despre aceste mărunțișuri. Se bucura că îmi iese destul de bine să fiu independent.

Și totul era minunat – până ce într-o zi mi-a dispărut ghiozdanul.

În ziua aceea, în locul primei ore, un pompier ne-a vorbit în sala de festivități despre paza contra incendiilor. A doua oră am avut sport, afară. Iar la ora a treia am descoperit că n-am ghiozdanul. M-am uitat în jur.

— Codruț, stai drept! Ce te tot fâțâi? mi-a spus învățătoarea noastră, doamna Dumitru.

Am sărit în picioare.

— Doamna, nu știu unde mi-a dispărut ghiozdanul.

— Ei, ca să vezi! Unde putea să dispară?

— Nu știu.

— L-ai adus în clasă?

— Sigur că l-am adus... Cred.

— Crezi sau l-ai adus?

Am încercat să-mi amintesc. Da, sigur, l-am adus în clasă și, ca de obicei, l-am aruncat lângă bancă. Așa fac în fiecare zi. Poftim, plasa cu treningul e aici, sub bancă, dar ghiozdanul nu-i.

— L-am adus, țin precis minte.

— Păi, atunci unde-i? Poate i-au crescut picioare și a ieșit pe hol?



Toți colegii au început să râdă și să strige:
— S-a dus să se plimbe! I s-a urât aici!
— S-a plictisit să stea nemișcat două ore!
— Nu te necăji, Codruț! Face un tur de școală și se întoarce!

Doamna le-a cerut tuturor să verifice pe lângă bancă, dar ghiozdanul meu nu era nicăieri.

— Pot să dau o fugă la sala de sport, la vestiar? Poate l-am uitat acolo, am spus eu.

— Nu ziceai că l-ai adus în clasă?

— Ba da... parcă l-am adus... dar poate că nu.

Doamna mi-a dat voie, și am luat-o la fugă spre sala de sport. Vestiarul era încuiat cu cheia. M-am repezit la cancelarie. Acolo mi s-a spus că profesorul de sport are oră cu clasa a IV-a, afară. Am fugit în curte, l-am găsit, i-am cerut cheia de la vestiar, m-am întors în sala de sport... Degeaba. Ghiozdanul nu era acolo.

Pe urmă am controlat fiecare rând din sala de festivități, unde-l ascultaserăm pe pompier. După aceea am coborât la parter și am inspectat tot coridorul, mai ales locul unde mă oprisem dimineață să-mi leg șiretul la pantofi. Ghiozdanul parcă se evaporase.

— Nu e nicăieri, am spus, întorcându-mă în clasă.

Doamna s-a întrerupt – scria pe tablă niște exemple.

— Copii, a văzut cineva ghiozdanul lui Codruț? a întrebat ea. A făcut cineva o glumă și l-a ascuns?

Toți s-au uitat unii la alții și au clătinat din cap.

— E o glumă proastă, a spus sever doamna. Colegul vostru a pierdut deja o oră întreagă. Și cum o să învețe mai departe fără manuale și caiete? Cine a făcut asta trebuie să recunoască.

Dar n-a recunoscut nimeni. La orele a patra și a cincea am scris pe o foaie luată de la alții, cu pixul altcuiva, și m-am uitat în manualul unui coleg. Pe urmă am plecat acasă numai cu plasa de sport. Mergeam și mă gândeam cum o să-i explic mamei că mi-a dispărut ghiozdanul. Bineînțeles, o să spună: „Ah, știam eu! Cum să fii mare, dacă nu poți să-ți păzești lucrurile? Ești încă de dus de mână, ca un copil mic. E prea devreme să fii independent.“

Am descuiat ușa și am încremenit în prag.

Ghiozdanul era acolo. Pe jos, lângă pantofar. Exact acolo unde-l lăsasem dimineață.



Gentleman fără voce

Colega mea de bancă Luiza a venit la școală gătită și cu fundițe albe.

— Ce te-ai gătit așa? am întrebat-o.

— Azi e ziua mea de naștere, mi-a spus ea.

Chiar atunci, în clasă a intrat profesoara de muzică, doamna Panciu, și a început ora. Am scris versurile unui cântec nou, apoi l-am cântat din caiet, iar eu din când în când mai aruncam câte-o privire la Luiza. Îmi părea rău de ea. Stătea așa de frumoasă, în haine de sărbătoare, dar cu o față tristă. Și cum să nu fie tristă? E ziua ei de naștere și n-o felicită nimeni. Toată lumea a venit la școală ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ar fi o zi obișnuită. Și asta pentru că nimeni nu știe de Luiza, de ziua ei. Nici clasa nu știe, nici doamna Panciu. Și, de fapt, de unde să știe, doar ea vine la noi numai o dată pe săptămână. Ne încurcă și numele, mie până azi îmi zicea Florea, nu Florescu. Ei da, doamna învățătoare probabil știe, dar deocamdată nu e.

Am prins momentul, am scos din ghiozdan un măr mare roșu pe care mi-l pusese mama și i l-am întins Luizei:

— Uite, ia-l! La mulți ani!

Luiza s-a bucurat așa de tare, că i s-au înroșit obraji. Bineînțeles, nu de măr s-a bucurat. Ce, n-a mai văzut mere? I-a făcut plăcere că a felicitat-o măcar cineva. E foarte trist când nimeni din clasă nu ține minte ziua ta, știu cum e. Ziua mea de naștere cade mereu în vacanță, și colegii nu mă felicită niciodată. Numai Bogdan. Dar el mi-e prieten și ne vedem nu numai la școală.

— Mulțumesc, a șoptit Luiza și s-a înveselit.

Și pe mine m-a năpădit bucuria, de parcă nu eu dăruisem, ci, dimpotrivă, mie mi se dăruise ceva.

A doua oră aveam română. Ne-am mutat în cabinetul nostru, și doamna învățătoare a făcut un anunț. Ne-a spus că azi e ziua de naștere a Luizei Năstase, care împlinește nouă ani. Am felicitat-o în cor pe Luiza, și ea a mers prin clasă și ne-a dat câte o ciocolățiță.

— Voiam să te ascult azi, Luiza, a spus doamna învățătoare. Dar, fiindcă e ziua ta, n-o să-ți stric sărbătoarea. Codruț, la tablă! Ajută-ți colega!

La așa ceva nu mă așteptam. Și ortogramele le învățasem prost, pentru că azi n-aveam de gând să ies la tablă. Răspunsesem ora trecută, iar învățătoarea noastră nu ascultă niciodată de două ori la rând. De unde să știu că va fi ziua Luizei și că va trebui să răspund în locul ei?

— Prost, Codruț, mi-a spus doamna după ce m-a ascultat. „Suficient“ cu indulgență. Trebuie să înveți mai bine. Victor Ionescu, la tablă!

M-am așezat la locul meu și m-am uitat nemulțumit spre Luiza. Stă așa de fericită, ba mai și zâmbește! Normal, de ce să nu zâmbească? Doar nu ea a luat „suficient“.

La ora următoare, totul s-a repetat. Nu știu de ce a trebuit din nou s-o „ajut“ pe Luiza. La citire am citit în locul ei, la matematică am rezolvat operații. Și m-am enervat din ce în ce mai tare. De ce trebuie să sufăr numai pentru că e ziua Luizei? Și pentru că stau lângă ea? E drept?

Ultima oră era engleză. Am oftat ușurat. Gata cu suferințele mele! Doamna învățătoare a plecat, iar doamna Ștefăniță, profesoara de engleză, nu știe de ziua de naștere a Luizei.

Am tradus unul după altul textul în engleză din manual. Nu era foarte greu, eu îl tradusesem acasă. Aproape pe tot. Numai câteva cuvinte nu le înțelesesem, dar îmi fusese lene

să le caut în dicționar. Am numărat repede la ce propoziție o să-mi vină rândul și m-am liniștit: nu erau cuvinte necunoscute. Deci, totul în ordine, o să traduc corect.

A venit rândul Luizei, care a spus deodată:

— Doamna profesoară, azi e ziua mea de naștere!

— Chiar așa? a zâmbit profa de engleză. La mulți ani!

— Poate Codruț să traducă în locul meu? Azi toată ziua a răspuns în locul meu, așa, de sărbătoare.

— Bine... Dacă vecinul tău e așa un gentleman... Codruț, mai departe!

Am amuțit de atâta obraznicie. Nu eram în stare nici să găsesc rândul corect. Iar când profa s-a apropiat și și-a înfipt pixul în text, mi s-a făcut pur și simplu rău. În propoziția asta era un cuvânt pe care nu-l tradusesem acasă. Ar fi trebuit să-l citească Luiza, nu eu!

— Codruț, ce-ai amuțit așa? Citește fraza și tradu! a spus profesoara.

Am început să citesc. Am ajuns până la cuvântul *merry-go-round* și m-am oprit. Nu știam cum se citește, încă nu-l mai întâlnisem. Dar nu puteam să recunosc asta în fața profei. Ea mereu spunea: dacă ați găsit în text un cuvânt necunoscut, trebuie să-l scrieți în vocabular, să găsiți transcrierea



și traducerea și să-l învățați. Iar eu nu făcusem nimic din astea.

Dar de unde era să știu despre ziua de naștere a Luizei?

— Codruț! m-a grăbit profa. Ții pe loc toată clasa.

— *Meri... gău... round*, am citit eu, opintindu-mă.

— *Raund*, m-a corectat profa de engleză. *Meri gău raund*.

E un cuvânt nou. L-ai scris în caiet?

— Da, am spus răgușit.

Dintr-odată mi se uscaseră gâtul.

— Bine. Și cum se traduce?

Mă uitam în manual și tăceam. Cum se traduce? Păi, cine știe? Nici măcar nu-i un cuvânt, sunt de-a dreptul trei. Un cuvânt triplu. Și de ce în limba asta engleză toate sunt sucite? Și nici nu șoptește nimeni, toți au amuțit, le e frică de profa de engleză. E foarte severă. Eh, Bogdan neapărat mi-ar fi șoptit, lui nu i-ar fi fost frică. Dar el e pe alt rând.

— Văd că nici nu te-ai uitat în dicționar, a spus profa.

— M-am uitat, nu m-am dat eu bătut.

Ce aveam de pierdut? Oricum mă pândea un „insuficient“.

— Atunci spune cum se traduce! Te ascultăm.

Creierul îmi lucra febril. Deci *merry* – cel mai probabil, e un nume, *Mery, go* – „a merge“... dar *round*? Parcă e „cerc“. Numai că nu înțeleg ce legătură au *Mery* și cercul, dacă în

text e vorba de doi frați care s-au dus cu tata în parc. Dar altă variantă oricum nu am. Ei, fie ce-o fi!

— „Mery merge în cerc“, am spus.

— Cum?!

Sprâncenele profei de engleză s-au arcuit în sus.

— „Mery merge în cerc“, am repetat.

Cuvintele mele s-au pierdut în hohotul general.

— Codruț, ce tot îndrugi? mi-a spus Luiza cât timp profa îi liniștea pe ceilalți. Ce Mary? *Merry-go-round* este „carusel“. Pur și simplu „carusel“.

Și atunci m-am enervat și mai tare pe ea. Dacă știa să traducă propoziția, de ce mi-a dat-o mie?

Când a sunat de pauză și profa a plecat, colegii au început să vină la mine, să mă bată pe umăr și să-mi spună:

— Ei, cum e cu Mary aia? Mult o să mai meargă în cerc?

— Până n-o oprește Codruț!

— Oprește-o, Codruț, c-a amețit fata de tot!

— Ha, ha, ha, ce amuzant! îi imitam eu. Mai bine mi-ați fi șoptit la timp.

— Cine are chef să ia „suficient“ în locul tău? a pufnit Luiza.

— În locul meu? am izbucnit eu. Dac-ai ști cât mi s-a acrit de ziua ta de naștere, Luiza! Și de tine mi s-a acrit! Ca de mere pădurețe!

Mi-am înhățat ghiozdanul, i-am împins pe toți la o parte și am ieșit în fugă din clasă. Să mai felicit vreodată pe vreun coleg la ziua de naștere? Niciodată!

EDITURA PARALELA 45